

Р Е Ш Е Н И Е №47

гр. Перник, 01 април, 2013 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично съдебно заседание на седми март две хиляди и тринадесета година в състав:

СЪДИЯ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

при секретаря Е.В.***, като разгледа докладваното от съдията административно дело № 11/2013 г. по описа на Административен съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

В.П.С.,*** оспорва заповед рег. № 868/13.XII.2012 г., издадена от директора на ОДМВР Перник. С оспорваната заповед, административният орган е наложил дисциплинарно наказание “уволнение” и прекратяване на служебно правоотношение на държавен служител от МВР по отношение на жалбоподателя. Според оспорващия и неговия процесуален представител, заповедта е незаконосъобразна, издадена при съществени процедурни нарушения и е необоснована, като краен резултат. Иска се отмяна на заповедта, предмет на жалба и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по жалбата, чрез пълномощник оспорва основателността ѝ, предлага да се отхвърли и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Жалбата е процесуално допустима – подадена от лице с пряко засегнати права и интереси от оспорвания административен акт, в установения от закона срок.

Разгледана по същество е основателна.

Жалбата на В.П.С.*** е против заповед рег. № 868/13.12.2012 г. на директор на ОДМВР-Перник, с която на основание чл. 224. ал. 2, т. 4, чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи (ППЗМВР), чл. 228, т.3 и чл.245, ал.1, т. 8 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и служебното му правоотношение е прекратено.

Преди уволнението си жалбоподателят - В.П.С. ***е бил държавен служител, старши полицай в „Специализирани полицейски сили“ на сектор „Охрана на обществения ред и териториална полиция“ към отдел “Охранителна полиция” при ОД на МВР-Перник, категория “Е”, I-ва степен.

Дисциплинарното производство срещу него е образувано със заповед, рег. № 759/13.XI.2012 г. на директора на ОДМВР-Перник, издадена във връзка с постъпили предварителни данни в ОДМВР-Перник, за това че на 12.XI.2012 г. В.П.С. *** за времето от 06.00 часа до 07.00 часа в качеството му на полицейски орган не е изпълнил възложената му задача за задържане на лицето Н.Г.И.***, като в нарушение на законовите разпоредби го е запознал със служебна информация с цел да осуети предприемане на процесуални действия срещу него. В самата заповед за образуване на дисциплинарно производство, по отношение на оспорващия, административният орган посочва, че С.*** в качеството на орган на властта е осуетил наказателно преследване срещу Н.Г.***, с цел да го избави от наказание, което му се следва по закон.

Дадена е правна квалификация на деянието, извършено от С.***, престъпление по чл. 288 от НК. Тази заповед е издадена на 13.XI.2012 г. От приложена по делото от оспорващия "служебна бележка" № 112 от 17.I.2013 г., издадена от НСлС – ОСлС – Перник се установява, че към дата на издаване на бележката, срещу С.*** няма данни за образувани досъдебни производства и повдигнати обвинения. Налице е процесуално нарушение от страна на административния орган за това, че на първо място, не може да квалифицира деяние или поведение на страна в дисциплинарно производство като престъпление, без значение по коя разпоредба; въпросния Н.Г.***, в разпит пред настоящия съдебен състав не твърди срещу него да се водят досъдебни производства, т.е. да има наказателно преследване срещу него. Такова обстоятелство не се установява и от разпита на св. Т.***. Това не се доказва и в хода на дисциплинарното производство срещу оспорващия.

Според органа образувал дисциплинарно производство - извършеното от полицай В.П.С.*** е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с което се уронва престижът на службата и представлява тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, за което се предвижда налагане на дисциплинарно наказание "уволнение". В контекста на вмененото дисциплинарно нарушение е посочено, като правопораждащ факт, че деянието на С. е престъпление по чл. 288 от НК - "тежко дисциплинарно нарушение". Според съда това е следващо процесуално нарушение от страна на административния орган – изрично е разпоредено, че самото образуване на досъдебно производство от компетентен орган може да доведе до отстраняване от длъжност по реда на чл. 227, ал. 2 от ЗМВР със съответни последици, водещи до налагане на дисциплинарна отговорност. Не може по този ред да се съвместяват наказателна и дисциплинарна отговорност, още повече, когато евентуалната наказателна отговорност кумулира последиците от носене на дисциплинарна такава. От това се налага извода, че дисциплинарното производство е образувано неправилно, при липса на данни да е извършено престъпление към датата на образуване на дисциплинарното производство. Посочването на правна квалификация на деяние по НК не съвпада с доказателствата по делото, по отношение на жалбоподателя да е имало образувано такова досъдебно производство. Мотивирането на административния орган при издаване на заповедта от 13.XII.2012 г. с посочването на текст от наказателния кодекс на първо място е извън неговата компетентност, при липсата на постановление за образуване на такова производство от компетентен орган, при доказано виновно лице; на второ място – липсата на такова производство лишава заповедта за образуване на дисциплинарно производство от правно основание.

Затова само заради идея на административния орган за образувано досъдебно производство, без данни за това, към датата на издаване на заповедта, за сметка на това, огласено такова досъдебно производство на пресконференция – показанията на св. Стоименова, срещу полицейския служител, както е в настоящия случай, е недопустимо бъде ангажирана дисциплинарната му отговорност. Тази отговорност е лична, което означава, че тя се носи за собствени действия и бездействия. Такива виновни действия или бездействия не са посочени, конкретизирани и доказани, нито в заповедта за дисциплинарно уволнение, нито в документите, създадените за целите на дисциплинарното производство. Съгласно чл. 224, ал. 3 от ЗМВР държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. Следователно за

едно и също наказание може да бъде ангажирана и наказателна и дисциплинарна отговорност, но отговорността е за конкретното деяние, а не защото е образувано от друг орган производство, в което ще се събират и проверяват доказателства за извършено престъпление. Проведено по този начин дисциплинарното производство и обстоятелството, заради което е наложено дисциплинарното наказание, не съответства нито на материалния закон, нито на целта на закона.

Със същата директорска заповед е назначена и комисия като дисциплинарно-разследващ орган, която да извърши проверка. С тази заповед И.*** е запознат на 13.XI.2012 г., както и с правата си в дисциплинарното производство. Не е изразил желание да бъде подпомаган в защитата си от друг служител на МВР, а на поканата за даване на писмени обяснения е заявил, че не е извършил описаните нарушения на служебната дисциплина и е дал обяснения същия смисъл.

В становището на назначената със заповед № 759/13.XI.2012 г. дисциплинарна комисия, се посочва като установен факт, че на 12.XI. за периода 06 – 06,30 часа на полицейски автопатрул 219 било разпоредено да отиде до дома на св. Г.*** и да го задържи по ЗМВР. Това действие е изпълнено от двамата униформени служители, които са посетили дома, в който пребивава Г.***. На място не се установява присъствие на лицето, обект на издирване, там са майка му и брат му, с която са провеждани разговори и униформените служители си отиват и докладват за извършеното действие. Тези факти се установяват и от показанията на св. Я.***, която в показания в с.з. на 7.III.2013 потвърди, че жалбоподателят е ходил в дома им да търси Н.***, влизал е в апартамента и след като се убедил, че Н.*** го няма си тръгнал с колегата си. В по късен час – 9 часа, когато Н.*** си бил в дома дошли много полицаи, задържали го, обърнали къщата наопаки и си заминали. Не твърди, че тези полицаи, които са ходили в 6 часа, са били и в 9 часа. Съдът отчита логична подреденост в показанията на тази свидетелка, съвпадение с факти, отчетени от дисциплинарната комисия, поради което кредитира показанията ѝ.

На следващо място, като решаващ аргумент на дисциплинарната комисия е поведението на св. Г.***, за когото се твърди, че жалбоподателят е осуетил наказателното преследване срещу него. По дисциплинарната преписка е приложено сведение, от 15.XI.2012, рег. № 21063/16.XI.2012 г., изписано от св. Т.***, както се установи в с.з., като за дал сведението се е подписал св. Г.***. В подреден разказ са посочени факти, по дата и час за това, че жалбоподателя е посетил свидетеля, предупредил го, че го търсят, попитал го – ще се крие ли или ще ходи с тях, после му се обадил по телефона да го попита къде е.

Написалият сведението е отразил, че лицето, даващо сведение е неграмотно – можел да чете, но не може да пише.

В с.з. св. Г.*** дава показания, които не съответстват на приложеното сведение. Твърди, че бил в дома си, видял полицейска кола, което го мотивирало да се скрие на тавана, за да не му създадат неприятности. Когато си тръгнала патрулката се прибрал в дома, а към 9,30 часа дошлите полицаи го завели в участъка, където го разпитвали за някакви полицаи. Не отрича, че св. Т.*** е писал нещо на машина, но той не го разбрал защото не може да чете. Дали свидетелят е грамотен или не – не може да се установи по никакъв начин, независимо от изявленията му. Описаното в сведението от 15.XI.2012 г. може да удостовери единствено, че дома, в който живее Г.*** е бил посетен два пъти от полицаи. При взаимно изключващи се факти, възпроизведени в непосредствен разпит пред съда и написани сведения от служител на полицията, в качеството му на провеждащ

дисциплинарното производство орган, съдът не намира основание да се позове на приложеното по административната преписка сведение. Действително – св. Г. *** демонстрира нисък интелект, слаба образованост, което се доказва и от приложения отрязък от призовка, на който не може да се разчете името му в цялост. Показанията и сведенията, дадени от това лице не налагат убеждението, че следва да се приемат за адекватно изнесени факти. Не се установява безспорно, какви разговори са провеждани между него и жалбоподателя, още повече, че ако има предположение за предупреждение за укриване от наказателно преследване, от св. показания не се установява Г.*** да се е укривал. Сведението дадено пред дисциплинарния орган и дало основание за издаване на оспорваната заповед е при условия на алтернативност – жалбоподателят предложил на свидетеля да се крие или да бъде задържан. Дори от това не може да се прави категоричен извод, че жалбоподателя е нарушил служебните си задължения.

Съдът не кредитира, като решаващи, по основателността на оспорваната заповед и показанията на св. Т.***. Същият е в пряка служебна зависимост от административния орган издал оспорваната заповед. Извършването на цялата проверка по случая е при условие на власт и подчинение спрямо административния орган. Освен преразказ на сведенията, които той е описал не установява факти, имащи пряко отношение към извършено деяние, което да е наложило налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание. Свидетелят е бил задължен по служба да извърши проверка по случая, тъй че настоящите му показания не изясняват нещо по различно, като обстоятелства, от това което е по административната преписка.

Обстоятелството, че В.П.С.*** е извършил деяния, несъвместими с етичните норми на поведение на държавните служители в МВР, с което е уронен престижа на ведомството е станало достояние на обществеността, на служители на ОД на МВР-Перник, на следствените органи и на Окръжна прокуратура-Перник. В този смисъл са показанията на св. С.***. Съдът отчита показанията на тази свидетелка като лични и не намира основание да я приеме като “глас на обществото”, независимо от професионалната ѝ ангажираност. Вмененото на държавния служител на МВР деяние, заради което е оповестено от административния орган, наличие на висящо досъдебно производство е обстоятелство, което е станало достояние на широк кръг служители от МВР, на органите на съдебната власт и на отделни граждански лица, което се е отразило негативно на облика на институцията - МВР и по този начин е уронен престижа на службата. Има незначителна подробност, която води до доказано процесуално нарушение от страна на административния орган. Според тази свидетелка пресконференцията се провела на 12.XII.2012 г. Заповедта, предмет на оспорване е изведена на 13.XII.2012 г., а е връчена на оспорващия на 14.XII.2012 г. Следователно към момента на огласяване на факти по налагането на дисциплинарно наказание няма акт, с който да е наложено това наказание; не е известно лицето, адресат на този акт, за когото преждевременно се огласяват обстоятелства, че уронил престижа на институцията, което като резултат се отчита като субективно поведение, предхождащо формалното довършване на процедурата по налагане на дисциплинарно наказание.

От доказателствата не може да се направи категоричен извод за извършено дисциплинарно нарушение - неспазване на правилата на Етичния кодекс по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 4 от ЗМВР. Няма преки доказателства по административната преписка, че жалбоподателят е въздействал на св. Г.*** да се крие от полицейските служби. Няма доказателства, установени в хода на процедурата по изработване на обобщената справка – т.е. събирането на

доказателства от овластения орган какво точно е било поведението на жалбоподателя – да съдейства на Г.*** да се укрие от правосъдие, полицейско задържане, справка по някаква полицейска разработка и др. Както се отбеляза, св. Г. *** не дава конкретика на това което се е случило между него и жалбоподателя. Не може да се приеме за достоверно твърдението на административния орган, заложен в заповедта за образуване на производство по налагане на дисциплинарно наказание, както и в тази по определяне на дисциплинарно разследваща комисия, че жалбоподателя е запознавал Г.*** със служебна информация, с цел “той – жалбоподателя” да осуети предприемане на процесуални действия срещу Г.***. Дори в сведението Г.*** не е твърдял, ако това са неговите интерпретации, че В.*** му донесъл информация за издирване, арестуване или някакво процесуално действие – твърди се в това сведение, че го питал дали ще ходи с тях или ще се крие. Не без значение е, че Г.*** след 3 часа е намерен на домашен адрес, липсва връзката между действия на жалбоподателя, възприети от административния орган като дисциплинарно нарушение и резултата им, повлиял на Г.*** да си стои в дома и да не се крие от никого.

При тези обстоятелства за съда се налага извода, че жалбата е основателна и оспорваната заповед следва да се отмени.

Наличните процесуални нарушения, констатирани във връзка с издадената заповед налагат отмяната ѝ.

За съда не е убедително и основанието, на което е издадена оспорваната заповед. В хода на дисциплинарното производство, задължението за доказване извършването на дисциплинарното нарушение, съгласно разпоредбата на чл. 229, ал. 4 от ЗМВР и чл. 223, ал. 2 от ППЗМВР, принадлежи на наказващия орган. От събраните пред административния орган доказателства не следва, че наложеното дисциплинарно наказание е доказано по категоричен начин и то на това основание. Следователно не е безспорно доказано тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230. ат. 2, т. 4 от ППЗМВР - деяния, несъвместими с етичните правила на поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижа на службата, доколкото конкретни действия от страна на служителя в разрез със служебните задължения, насочени към улесняване и извършване на престъпление, не са установени.

Уронването на престижа на институцията е наложено от проведена от административния орган пресконференция, т.е. до момента на провеждането ѝ това не е било обществено достояние, като превантивната дейност от страна на административния орган във връзка с дадената информация предхожда заповедта за прекратяване на служебно правоотношение /уволнение/ със жалбоподателя. Съгласно разпоредбата на чл. 6 от АПК, административните органи са длъжни да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Това задължение се отнася и за органите в системата на МВР, когато същите упражняват правомощията си във връзка с налагането на дисциплинарна отговорност.

Оспорваната заповед подлежи на отмяна, а във връзка с направеното искане за присъждане на разноски, същото е основателно за 13,90 лева, платени от жалбоподателя чрез пълномощник такси по делото.

По тези съображения, съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ изцяло заповед рег. № 868/13.12.2012 г. на директор на ОДМВР-Перник, с която на основание чл. 224. ал. 2, т. 4, чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР във

връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи (ППЗМВР), чл. 228, т.3 и чл.245, ал.1, т. 8 от ЗМВР на В.П.С. *** е наложено дисциплинарно наказание „уволнение" и служебното му правоотношение е прекратено.

ОСЪЖДА ОДМВР-Перник да заплати на В.П.С. *** сумата 13,90 лв., деловодни разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните пред ВАС.

Съдия:/п/